

"Sänk ner, du trotsiga, sänk ner de höga blossen!"

Var mensklighetens rop, omfamlande kolossen:

"Du, väktare i skyn! är natten ännu lång? —

"Vi tro ej stjernans ljus, ej månens stilla gång:

"Vi trodde uppå dig. — Så upplys jordens släkten!

"Är natten ännu lång? . . . Och kommer morgonvåkten?"

Nej! ömma mensklighet, förtviflande! haf tröst!

Tro du naturens gång, tro känslan i ditt bröst!

Kort är din syn, men trygg — och hjertat tryggt i valet

Emellan ondt och godt, emellan rätt och galet.

Jag vet, att någon gång bland kämpande begär

Din tanke irrar sig, din vilja missledd är;

Jag vet, att brytningar af stormande passioner,

Med dån kring jordens rymd, rest folken — omstjelt throner:

Det var ej känslans verk, ej filosofens skuld:

Din känsla slumrade; men, sansad snart och huld,

Hon hof sitt väktarljud: mildt saktade sig stormen;

Elastiskt återtog det slappa hjertat formen;

Och villans röjda svek och brottets väckta blygd,

Gaf menskotanken ljus och menskohjertat dygd.

Så följ, du känslans makt! följ, skyddande och trogen,

En slägt, för himlar gjord, ej än för himlar mogen!

Kring dödlighetens rymd bär dina milda bud!

Din röst är äfvenväl en häroldsröst från Gud.

"Kan väl", så talar du, "kan krälaren i sanden

"Olympens höjder nå? En fremling der i landen,

"Vill masken menniskan beskrifva, djerf och svag,

"För alla varelser en ren och allmän lag? —

"Valan! hon tälje då, med hvilka bättre dygder,

"Hvad nya ljus hon kom igen till våra bygder!

"Den dygd som öfvades, det kunskapsljus som vans,

"Hvad äro de? om ej en återbruten glans

"Utaf en skön natur i sköna menskosjälur,